Ч. 195. Четвер 14 (1) вересня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Димисия міністра війни. — З Угорщини. — Ческо-німецка угода а сойм. — Признанє португальскої републики.

„Zeit“ доносить, що з причини димисиї міністра війни бар. Шенайха настануть всілякі важні зміни в міністерстві війни. Наслідниками бар. Шенайха стане котрийсь із слідуючих трех ґенералів: Авфенберґ, Шену і Кробатін. Дотеперішний шеф персональної канцеляриї полковник Урбан має уступити, а на єго місце прийде полковник ґенерального штабу Бооґ. Та сама ґазета доносить між иншим, що в найблизшім часі має обняти команду 11-ого корпусу у Львові ґенерал Бем-Ермолї.

Угорский президент міністрів ґр. Кін-Гедерварі приїде — як говорять в кругах політичних — в суботу до Відня і буде в неділю на авдиенциї у Цісаря. Підчас сеї авдиенциї має він заявити конечність порозуміня з опозициєю і домагати ся в тій цїли певних национальних уступок, щоби тим способом запевнити в соймі ухвалу войскових законів. При сїй нагоді ґр. Кін-Гедерварі буде переговорювати з ґр. Еренталем.

З тих вістий з угорских кругів виходило б, що ґр. Кін-Гедерварі мав би на ново розпочати давну гру з Кошутом і Андрашієм. Можна однак сподївати ся, що домаганя дальших уступок народних в користь Мадярів зустрінуть ся в найвисших кругах з певним опором, з чим остає в певній звязи і відставка бар. Шенайха, уступчивого для Мадярів. Підчас свого побуту у Відни відбуде ґр. Кін-Гедерварі також конференцию з австрийским президентом міністрів бар. Ґавчем, а предметом сеї конференциї буде справа довозу арґентиньского мяса.

З Праги доносять: Вчерашне засїданє „Союза ческих послів соймових“, котре тревало півтретя години, видало дуже важні вислїди і посунуло справу угоди значно наперед. Можна уважати вже за річ певну, що Чехи не будуть противити ся признаню комісиї народно-політичної за постійну комісию.

На вчерашнім засїданю, в котрім взяло участь разом 19 послів, здавав передовсїм др. Скарда звіт з теперішного положеня політичного як також з предложень намістника. Відтак промавляв проводир ческих аґрариїв п. Свегля, котрий спрецизував становище своєї партиї.

Відтак переведено дискусию, причім радикали ческі станули на становищи, що ческі партиї в виду своєї заяви зложеної минулого року перед зірванєм переговорів, не суть рішучо звязані предложенями, які дотикають угоди і що цїлий материял угодовий треба длятого на ново передискутувати. З тим становищем однак не згодили ся представителї инших партий а під конець засїданя предсїдатель др. Скарда міг ствердити, що мимо всего ческі партиї у всїх справах, які відносять ся до угоди, поступають зовсїм згідно.

В виду того вислїду нарад на першім засїданю ческого сойму, котре відбуде ся дня 20 с. м., буде поставлене внесенє о признанє комісиї народно-політичної за комісию постійну а вже на слїдуючім засїданю внесенє то буде імовірно і то без ніяких концесий в користь Чехів. Чехи аж в дальшім ходї переговорів предложать свої бажаня, котрі мабуть вже сформулували. На всякий случай треба ствердити, що ситуация представляє ся тепер значно корнстнїйше як перед засїданєм „Союза ческих послів соймових“.

Загальні збори нїмецких послів соймових відбудуть ся дня 16 с. м. а нема сумніву, що також і нїмецкі посли згодять ся на то, щоби комісию народно-політичну признати постійною, як також на виделеґованє комісиї шкільної в цїли управильненя платнї учительскої.

Nar. Polit. доносить, що на случай коли би настрій в ческім соймі показав ся некорнстним для акциї угодової, кн. Тун єсть уповажнений розвязати теперішний сойм і розписати нові вибори, щоби в той спосіб зробити сойм дїяльним.

Капраль гузарів.

(З мадярского — Ґ. Пекара).

(Конець).

Тимчасом кравець старав ся, постогнуючи, злїзти з воза. І Чонґодрач віскочив з воза.

— Го-го! — крикнув капраль.— Ще того неставало! Один мусить лишити ся коло коний!

Шкадроновий візник зробив квасний вид і глипнув в гору.

— Я лишу ся при конях — заговорив Штіпак. — Я вже буду пильнувати коний.

Капраль надумував ся.

— Добре, — сказав нарешті — отже лишаєш ся на мішках і будеш тут їсти. Тільки пильнуй цісарских коний! Як їм що стане ся, будемо з тебе паси дерти. Жиде, принеси єму тут їсти!

Гузари пішли до коршми. В дверех Арнек стиснув гарну, чорнобриву доньку господаря. В темній комнатї йшла голосна розмова. Сїм шевских майстрів пило там уже від полудня. Дим з люльки і винний дух можна було ножем краяти. Порожні фляшки стояли рядом на негибльованім столї, а товариство говорило з намащенєм про високу політику.

— Гальт! — закомандував капраль, ударивши кулаком о стіл, так що фляшки мов пяні затанцювали. — Тут жаден цивіліст не сьміє говорити, коли цісарскі вояки тут є!

Шевці глянули здивовані на капраля, що псував їм забаву і були обурені. Їх старший, що мав очиці такі великі, які бачимо звичайно лише у нурків, підсунув скло на чоло і щоби запротестувати в імя свободи, підніс в гору свій засмолений палець. Але Арнек подав єму руку, кріпко стис і тим признав єго горожаньскі права; обі сторони відразу заключили мир.

— Сїдайте! — приказав Арнек гузарам.— Порядок! Один швець, один гузар — один швець, один гузар!

Число фляшок на столї подвоїло ся. Старший шевців знову зачав розбирати ориєнтальне питанє, а капраль, що коло него сидів, все лиш доливав єму.

Чіфа потягнув добре і сказав мудро:

— Правда ваша. З Туреччини вже зробив ся черевик, котрого навіть ви вже не залатали би.

По півгодинї встав Чонґодрач і вийшов подивити ся на коні та переконати ся, чи кравець дістав вже їсти. Гурма циганят обступила віз, між ними старий Зеліґ і всї подивляли чудо боже. Кравець, що сидів на міхах як на тронї, ковтав раз по раз. В єго зубах хрупали кости як у дикої зьвірини. Кости кидав на землю, де назбирала ся була цїла гора. І видимо заокругляло ся єго черево.

— Смакує, свату?

На проясненім лици Штіпака малювала ся безмежна розкіш.

— Ще можу — воркотів і глипав, обробляючи кість, на конї.

— Я уважаю на конї....

Капраль кликав від часу до часу господаря, а той рапортував єму, що кравець все ще їсть.

Сам Арнек виходив кілька разів дивити ся, що роблять конї, що робить голодник. Пізнїйше, коли гузари чимраз більше заглублялись в політику, лишили Штіпака самого. Саме політикованє не було би ще великим лихом, якби не те, що чим більше фляшки забирали місця на столї, чим густїйший ставав воздух від диму в коршмі, тим більші виринали ріжницї в політичних поглядах гузарів і шевців. Капраль не міг згодити ся на філїстерску політику сеніора шевців, обстаючи при погляді, що там, де нема що латати, треба різати і то шаблею. Щоби дати більшу силу своїй арґументациї, Арнек витягнув шаблю. Однак ще раз спробував переконати старого в той спосіб, що порожною фляшкою кілька разів стукнув єго в голову. Се мало такий наслїдок, що обурені шевці схопили ся і у воздусї почали лїтати фляшки.

Коли надбіг затрівожений арендар, гузари вже заставили шевців скакати як пси через жердку. Арнек стояв на столї і вимахуючи шаблею, командував:

З Лісбони доносять: Вчера по полудни посли австро-угорский, німецкий, італїяньский, іспаньский і анґлїйский пішли до президента міністрів і заявили ему, що держави їх признали остаточно правительство републики. В цілім краю настала з того велика радість. У віденьских кругах полїтичних говорять, що признанє португальскої републики прискорила заява португальского правительства в справі сконфіскованого майна церковного. Розходило ся тут передовсїм о Анґлїю, котра зажадала звереня сконфіскованого майна церковного, належачого до анґлїйских підданих.

Новинки.

Львів, 13 вересня 1911.

— **Устні іспити зрілости** розпічнуть ся в семинариях учительских в слідуючих речинцях: а) в мужеских семинариях: в Ряшеві 16 жовтня; в Самборі 2 жовтня, в Старім Санчи 20 вересня, у Львові 25 вересня, в Сокали 25 вересня, в Станиславові 2 жовтня, в Тернополи 25 вересня, в Заліщиках 9 жовтня; — б) в женьских семинариях: у Львові в державній семинариї 25 вересня: в Перемишли 18 вересня. Речинець письменних іспитів визначать дирекциї поодиноких заведень.

— **В ґімназиї ім. Франц Йосифа I в Тернополи** з рускою викладовою мовою вступні, доповняючі і поправчі іспити від II—VIII кляси відбудуть ся в днях 16, 18 і 19 вересня. Вписи до тих кляс відбудуть ся дня 18 і 19 вересня. Вписи до вступного до I кляси відбудуть ся лише дня 19 вересня а іспит дня 20 вересня о год. 10 перед пол. Рік шкільний розпічне ся дня 20 вересня Богослуженем о год. 8 рано, на яке всї ученики мають явити ся. Наука розпічне ся 22 вересня.

— **Надзвичайні загальні збори** членів тов. „Інститут жіночий ім. кн. Ярославни в Тернополи“ відбудуть ся дня 20 вересня о 8 год вечером в комнатах тернопільскої „Рускої Бесїди“ при приписанім числї членів а евентуально пів до 9-ої вечером в тім самім льокали без огляду на число прибувших членів. Порядок дневний: 1) Предложенє шкіцу будови Інститута. 2) Справа затягненя позички на будову. 3) Внесеня членів. — За Видїл: о. Застирець, голова. Шкільний, секретар.

— **В Глїбокій** на Буковині відбуде ся дня 17 вересня з нагоди посьвячення місця під будову нової гр. кат. церкви концерт получений з представленем в салї „Січового Дому“ в Глїбоці. Представленє „Тато на заручинах“ відограє черновецкий „Міщаньский Хор“. Посьвяченє площі о год $^1/_2$12 рано. Концерт і представленє о год. 3 по полудни, почім відбуде ся забава з танцями. Чистий дохід призначений на будову нової гр.-кат. церкви. Ласкаві жертви приймає ся з подякою. — Комітет.

— **Лїцитация.** Дня 15 о год. 9 рано відбуде ся в магазинах товарових стациї у Львові публична лїцитация невідобраних товарів, як вина, оцту, кава, чоколяда, сьвічки, фарби, мила, шкіри, зелїза, скла, меблї, товари блаваті, машини рільничі, бочки порожні і т. п.

— **Викрите убийства зперед 6 лїт.** До арештів львівского суду карного приставила сими днями жандармерия чотирох селян з Добрян коло Городка Яг. а то: Антона Качмара, Онуфрия Карбовского, Стефана Карбовского і Николу Пигитяка, котрі дня 5. вересня 1905 р. допустили ся в Пасїках під Городком убийства на сидусї Мариї Врублєвскій в цїли рабунку. Справа представляє ся як слїдує:

Мария Врублєвска, лїт 72, була сидухою, котра на торговици в Городку продавала городовину а мешкала на Пасїках. Она жила дуже скромно і єї підозрівали, що она має великі гроші, котрі укривае в постели, на котрій спить. Згаданого дня хтось єї убив, очевидно в цїли рабунку приголомшивши мабуть сильним ударом по голові а відтак виніс до сіней і тут щоби затерти слїди убийства, повісив на драбині, по котрій вилазило ся на під.

Всї тодїшні доходженя жандармериї не могли викрити убийників. Підозрівано тодї гузарів, що стояли залогою в Городку і котрі часто навідували ся до Врублєвскої, купуючи овочі. Вкінци впало підозрінє на єї найблизшу сусїдку, Олену Фрай, кравчиню, що мешкала в тій самій хатї, котру навіть арештовано і поставлено в арешті, та слїдство не виявило єї вини, супроти чого карне поступованє против неї залишено. Пізнїйше справа таки зовсїм притихла і пішла в забутє. Аж ось убийство се викрив сидячий в криміналї Гриць Пришляк, засуджений на 20 лїт вязниці за убите листоноса Довгуна з Путятич. Пришляк в тяжкій недузї сповідав ся перед сьвященником карного заведеня і під его впливом викрив тайну.

Вертаючи одного вечера, коли служив у Андрія Рутковского в Підгаю, до дому по віднесеню молока, стрітив чотирох мужчин втікаючих з помешканя Врублєвскої в сторону, як до ріки. Він сховав ся за плотом і видїв як тоті люди мили руки з крови і чув, як они опісля на мостї розмавляли о убийстві. Вийшовши на міст пізнав, що то були Качмар, Карбовский і Пигитяк Они здогадавшись, що він їх підслухав, признали ся перед ним до убийства але змусили его зложити присягу, що їх не зрадить. Пришляк дїйстно додержав присяги, аж вязничний сьвященик звільнив его від неї і він викрив убийство. Арештовані не признають ся до вини і випирають ся всего.

— **Затроєнє грибами.** В Раранчу на Буковині затроїла ся грибами і внаслїдок того вимерла цїла родина. Селянин Никола Скітей назбиравши грибів, казав жінці зварити їх на обід. По спожитю тих грибів занедужали ще того самого дня Скітей, его жінка і двоє дїтий. Коли опісля завізвано лїкаря, той лиш ствердив затроєнє грибами, але не міг вже дати ніякої ради і цїла родина померла. — Така сама подїя склала ся в Ридодубах, чортківского повіта, де затроїла ся грибами і померла в днях 8 і 9 с. м. цїла родина селянина Петра Зарівного, він, его жінка і четверо дїтий у вїцї від 6 до 12 лїт. З цїлої родини остав ся лиш один 18-лїтний син, котрий перебуває тепер в Америцї.

— Гальт! Тепер викинути їх за двері і заперти всїх в хлїві!

— Пане вахмайстер! — кричав заляканий арендар. — Пане вахмайстер! Нещастє! Страшне нещастє!

— Що таке? — крикнув до него капраль, змітаючи шаблею фляшки зі стола.

— Висїльник утїк з возом!

— Утїк?

— Затяв конї і пігнав. Там на горбі можете побачити ще, як курить ся дорога.

— За мною! — заревів капраль і всї гузари знайшлись відразу на дворі.

Дїйсно, місце, де стояв віз, було пусте. Хитаючись, глядїли гузари в сторону, де ще зала хмара куряви на горбку, за котрим вже сонце заходило.

— Чекай, шибенику! — кляв Арнек — дістанеш ти за се! А ви — крикнув до арендаря, хапаючи его за горло — ви не могли лїпше дивити ся? Давай зараз свого коня! Я тебе порубаю на ґуляш, ти стара собако!

Старий Зеліґ дрожав як осиковий лист. — Стоїть в стайни — вистогнав.

За хвилину вояки привели сухоребру шкапу, що штильгукала на одну ногу.

— Моя бідна, одинока конина — лементував жид.

— Ну, тепер твій кінь пізнає, що то гузари! — кляв Арнек, сїдаючи на неосїдланого коня. Здохляк пігнав в сторону, куди втїк кравець з возом.

За три чверти години Арнек вернув. Бачили его вже здалека; сидів на козлї шкадронового воза а між его ногами скулений Штіпак, зі звязаними руками й ногами. Жидівский кінь був привязаний до воза і штильгукав за ним. Спінені конї станули перед коршмою. Жидівска шкапа стояла хвилину, тяжко дихаючи, за возом а потім нагло захитала ся, впала і витягла ноги.

— Антретен! — крикнув капраль.

Гузари станули в ряд немов перед полковником.

— Відріж здохлу шкапу! — приказав візникови. — А потім раз-два сїдати!

Гузари скочили на команду на віз, погонич луснув батогом і віз покотив ся в сторону, звідки приїхав.

Запаморочені гузари мовчали, глядячи перед себе і на скуленого кравця. Він був так звязаний посторонками, що й рушити ся не міг. На его височлїм, червонім лици малювала ся неописана тревога. Коли глипнув перед себе, замітив, що гузари їдуть в то місце, звідки приїхали.

— Боже мій, пане капраль, Боже мій... я не хотів... конї самі пігнали.

— Добре, добре. Але я видїв, як ти парив конї. Мовчи псякров!

— Що тепер буде? — міркували гузари Штіпак сховав голову і не важив ся більше говорити, лише від часу до часу визирав з воза. Коли здалека побачив лїсок, в котрім був повісив ся, заревів як зранений зьвір.

— Йой, Боже мій, не хочу... я не хочу.

— Став рвати посторонки, але дарма. Лише до крови поздирав і порізав собі шкіру. Віз станув під лїсом.

Арнек скочив непевно з воза. Він вже витверезив ся трохи, але лише о стілько, щоби вперто держати ся постанови свого пяного мозку і виконати єї. Витягнув шаблю і дав знак воякам. Они стягли лементуючого Штіпака з воза і тягли его, спотикаючи ся, за капралем аж до звістного дерева.

— Стій! — крикнув Арнек.

Між гузарами, що ждали в ряді, стояв Штіпак і голосно кричав та заводив.

— Вацлав Штіпак! — зачав полковий сурмач торжественним тоном. — Ми тебе здіймили з отсего дерева, на котрім ти повісив ся. Ми виратували тобі жите, дали тобі їсти й пити. Дякуючи нам за се, ти утїк від нас з кіньми і возом цїсаря. Ми і тепер не гадаємо зробити тобі ніякої кривди. Ми тілько відставимо тебе назад туди, де знайшли. Молити ся!

— А тепер — говорив дальше по короткій павзї — Ціфа, заложи ему петлю на шию!

Кравець заревів несвоїм голосом і старав ся конвульсийно дістатись звязаними руками до шиї, на котрій все ще були слїди ременя.

— — — — — — — — — — — —

Вже смеркало, коли шкадроновий віз котив ся дальше дорогою, гуркотячи монотонно. Рекрути споглядали тілько хвилями трівожно в сторону лїса, де на краю щось чорне висїло на дереві.

*

Минуло кілька місяців, коли Арнек стапув в шкадроновій канцеляриї перед своїм рітмайстром. Ударив острогами і засалютував.

— Пане рітмайстер, мельдую послушно, що нинї іду до кріпосної вязниці.

Рітмайстер любив полкового сурмача і сердечно жалував его.

— Ось бачиш, чи се потрібно було! За нужденного волоцюгу так довго сидїти!

— Я був пяний, пане рітмайстер, а до того той драбуга був невдячний. Але й то ще нїчо, якби він не втїк був з цїсарскими кіньми. Того я не міг ему дарувати...

Оба мовчали.

— Пане рітмайстер. Мельдую послушно, що я ще маю заплатити за посторонок, який наш шкадроновий візник, гузар Чонґодрач нїби загубив і за який сидів в арешті.

— Як то?

— Я тим посторонком повісив волоцюгу.

Рітмайстер похитав головою. Сурмач витягнув з кишенї зімнятий банкнот.

— Маю ще одну просьбу, пане рітмайстер.

— Ну?

— Я того вечера не міг вже заплатити трактаменту за повішеного... до того він був моїм гостем! Але від тої пори я все був запертий. Прошу, будьте ласкаві, пане рітмайстер, заплатити Салямонови Зеліґови мій довг. Сї гроші повинні вистати! Бо тяжко, щоби я коли вернув більше в сї сторони.

риці. Рівночасно в тім самім селі затроїла ся грибами але слабше, ще й друга родина зложена із 7 осіб а скора поміч лікарска уратувала єї від смерти.

— **Нещасливі пригоди.** Підчас войскових вправ 8 полку уланів під Чернівцями, рітмайстер, що вів шкадрону до атаку, впав при перескакуваню рова з коня. Богато уланів, що їхали зараз за ним, переїхали єго і тяжко потратували. Рітмайстра ледви ще живого відвезено до шпиталю. Один улан, котрий переїхав через то саме місце, впав так нещасливо з коня, що зломив праву ногу аж в трох місцях. Також і инші улани покалічили ся але легко. — Коло Кірни переїздила знов сильна патруля уланів через ріку Лабу і підчас того утопив ся один офіцир і 10 уланів. Доси видобуто 8 трупів.

— **Відшкодоване для родини застріленого в Дрогобичи Француза.** Як звістно, застрілило войско в Дрогобичи підчас виборів між иншими також і учителя францускої мови бл. п. Бертельота. Віденьский амбасадор поінформувавшись докладно о родині убитого, поробив кроки у австрийского правительства о узисканє запомоги для старенький родичів бл. п. Бертельота, котрі жиють у Франциї а котрим син присилав річно около 2.000 франків. Отже австрийске правительство хоч і не обовязане до ніякого відшкодованя, постановило однак зарядити власним коштом ексгумацию тіла бл. п. Бертельота і перевести єго до Франциї, а крім того виплатити родині одноразово 10.000 кор. В кругах францускої амбасади викликала ся постанова загальне признане.

— **Суботнїшна туча**, яка пересунула ся мало що не по цілім краю, наробила в декотрих сторонах страшенної шкоди, при чім не обійшло ся й без жертв в людях. Як-раз підчас тої тучі пересувано на двірци зелїзничім на Підзамчу ваґони товарові. Около 40 возів, стоячих на бічнім шляху, почали під впливом сильного вітру котити сл по спадистім в тім місци насипі, а порушаючись зі щораз більшою скоростию впали на стоячі дальше 8 порожних возів платформових і 2 кітли з кипячкою. Сї послідні вискочили із шин, а перевертаючись, впали до города Лазара Дмитрова і понищили єму інспекти і садженицї. Зелїзниця в наслідок сеї пригоди потерпіла шкоду на 20.000 корон.

Та сама туча навістила також Чесанівщину. Громи били через кілька хвиль безнастанно, а один вдарив в шопу стоячу на подвірю чесанівского рабіна, вирвав вікно, впав до середини і вилетїв дверми, в котрих стояв 22-лїтний Жидок з Томашова, котрий приїхав був на весїлє доньки рабіна. Поцїлений громом відлетїв на півтора метра далеко і впав неживий на землю. Зпоміж инших осіб, які там були під ту пору, одна оглухла. Рівночасно в трох сусїдних місцевостях а то в Нїмстові, Подемщині і в Долинах згоріли хати від грому. — В Тустановичах коло Борислава вдарив грім вечером около 9-ої години в закіп спілки „Гр. Замойский і Майзель" і запалив вежу над закопом, від чого зачали горіти й ґази. Скора акция ратункова угасила огонь, а шкода виносить всего лиш около 1.200 кор.

Телеґрами.

Християнія 13 вересня. Норвеске правительство признало португальску републику.

Теґеран 13 вересня. (Бюро Райтера). Магомед Алї з 7 товаришами втїк до Ґіміш-Тепе.

Штокгольм 13 вересня. Шведске правительство признало португальску републику.

Мадрид 13 вересня. В Більбао проголошено стан облоги.

Париж 13 вересня. Аґентия Гаваса заперечує, що відповідь міністра справ заграничних де Сельва з цїлою рішучостию у всїх справах засадничих, котрі порушено в нїмецкім предложеню, особливо же що до конечности удержаня в Марокку господарчої рівности і забезпеченя полїтичної свободи Франциї.

Антверпія 13 вересня. В складї дерева в порті Сарделянд вибух величезний огонь.

Тебріс 13 вересня. Приклонники бувшого шаха заняли майже без опору місто Моран. Ґубернатора того міста арештовано.

Лісбона 13 вересня. В місцевости Віянне до Кастеллько викрито монархїстичний заговір. Сконфісковано важні документи. Богато осіб арештовано.

Цїна збіжа у Львові.

дня 12-го вересня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·20	до	12 40
Жито	9·30	„	9·50
Овес	7 50	„	7·70
Ячмінь пашний	7·50	„	7 70
Ячмінь броварний	8·—	„	9 —
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	13·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	85·—	„	90·—
Конюшина біла	90 —	„	100·—
Конюшина шведска	70 —	„	75 -
Тимотка	—·—	„	— —

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після чаcу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденн, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·48, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·18§), 11·00.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамча:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·18, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).